

derfor er alligevel Forsendelsen af Pengebreve, der ere forsynede med Paaskrift om det Beløb, de indeholde, skeet i meget betydeligt Omfang. Jeg antager, at dette vil blive ved og navnlig naar de Forbedringer blive indførte, som ere foreslaaede i nærværende Lovforslag, i Genhold til hvilke Postvæsenet indstaaer for den Sum, der findes i Brevet, ikke alene naar dette er forkommet ved en Forseelse fra Postvæsenets Side, men ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor der ikke kan siges at være skeet nogen Forseelse fra Postvæsenets Side, altsaa, i Tilfælde af Søstade, Nedslag af Lynild eller Slbvaade hos Postmestrene. I alle disse Tilfælde har Postvæsenet hidtil ikke været forpligtet til at give Erstatning, men det vil blive Tilfældet efter det her foreliggende Lovforslag, og jeg mener derfor, at der er saameget mere Grund til at antage, at det corresponderende Publicum ogsaa vil finde det rigtigst at angive Værdien og betale denne lave Assurance, netop for at være sikker paa, at selv om Brevet skulde forulykke, saa er Capitalen, det indeholdt, ikke tabt. Derfor troer jeg vist, at man kan gjøre Regning paa, at Pengebreve ikkedestomindre ville blive forsendte i et ikke ringe Antal, og at den fulde Værdi vil blive angiven paa dem. — Endnu er der gjort Indvending imod et Punkt, som jeg vil tillade mig at berøre, og det er den nye Bestemmelse, der staaer i § 3, som gaaer ud paa, at flere forseglede eller paa anden Maade tillukkede Forsendelser fra forskjellige Afsendere eller til forskjellige Modtagere ikke maae indleveres til Postbesørgelse under samlet Omslag og Adresse, medmindre Omslaget er forsynet med et Frimærke for hvert indlagt Brev. Dette er jo ikke Andet end en Bestemmelse, hvorved Postvæsenet værner om sin Eneret, og jeg troer, at, naar det ærede Medlem, der gjorde Indvending herimod, vil tænke sig det Tilfælde, at det imellem to nogenlunde nærliggende Byer, som hver for sig havde en betydelig Correspondance, var tilladt at forsende Breve i et samlet Omslag til en hvilken som helst Størelse, —

det kunde jo være som Pakke, hvis det blev over 50 Qvint — og derpaa at distribuere dem, accurat under samme Billaar, som Postvæsenet, saa vilde der derigennem let kunne bevirkes, at Postvæsenet gik glip af netop den Deel af dets Forretning, som bringer den største Indtægt og altsaa gjør det muligt at behandle de andre mindre velstillede Partier af samme paa den samme liberale Maade, som nu skeer. Jeg troer derfor, at det ærede Medlem vil see, at en saadan Bestemmelse ikke ret godt kan udelades, og jeg troer tillige, at det ærede Medlem noget tog fejl, naar han antog, at denne Bestemmelse vilde forlede til Inquisition; jeg troer slet ikke, at dette vil være Tilfældet. Postvæsenet kan jo slet ikke bryde de Segl, der overleveres det, og der kan altsaa slet ikke være Tale om nogen Undersøgelse fra Postvæsenets Side i den Forstand uden vedkommende Afsenders eller Modtagers Medvirkning, men det maa gaae dermed aldeles paa samme Maade, som naar der er indlagt Værdier i Brevene, uden at de ere angivne, eller Brevene recommanderede. Der vil i saa Tilfælde, hvor der opstaaer en Formodning — og den vil væsentlig kunne opstaae, saasnart saadanne Commissionærer, som jeg nylig sigtede til, ere traadte i Virksomhed — om, at der kommer forseglede Breve til Besørgelse paa en saadan Maade, blive gjort Brug af § 26 i Lovforslaget. Denne Paragraph angiver den Maade, hvorpaa der vil blive gaaet frem, og denne synes mig at være overmaade moderat og aldeles ikke besværlig. Jeg skal ganske indromme det ærede Medlem, at det vilde være overmaade uheldigt, om man skulde tænke sig denne Bestemmelse som jævnlige kommende til Anvendelse; men det troer jeg ikke paa nogen Maade vil være Tilfældet, thi i Almindelighed vil man ikke have Formodning om, naar en enkelt Privat i et Brev indlægger 2 eller 3 forseglede Breve, og dette betyder heller ikke Noget for Postvæsenet; det er først, naar det kommer til at udvikle sig som en Industri, at det bliver